HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed.

ותקח רצפה בת איה וגו'. אלמא מגולין היו לפי שתלויין על העצים ואי משום לא תלין נבלתו וגו' [דברים כא] הא שניין לה ביבמות (עט.) מוטב תיעקר אות אחת בתורה ויתקדש שם שמים בפרהסיא שיהו הכל רואין אותן ושואלין מה טיבן של אלו הללו בני מלכים הם ופשטו ידם בגרים גרורים: **חלק להם בני דיינים.** והכי קאמר קח כל ראשי העם והולך[ט] אותם לבתי דיינים הרבה וידונו את עובדי העבירה והוקע אותם את המחויבין מפני שלמדו לבעל פעור ועובד עבודת כוכבים בסקילה וכל הנסקלין נתלין כדאמרינן [י] (בארבע מיתות (דף מה.)): **שלין.** ב"ד אחד דן שנים ביום אחד: **אלא בשני מיפות.** הוא דאין דנין לפי שאין זו דומה לזו ולריך למצות טעם לדבריהם כאן וכאן ואתי לאקלקולי שמא לא יחפשו ככל הצורך: **אבל במיפה אחת.** ועבירה אחת דנין: **אלא.** כדמוכח קרא [במדבר כה] וישוב חרון אף וגו' כשהקב"ה רואה שכולם עסוקים בדבר ומקנאין לכבודו: **לדק ינין בה.** רגילין היו מתחלה להלין את הדין כדי לנקרו ועתה כשאין עושים כן הרי הן כמרלאין: **שמחמץ את דינו.** שמשהא אותו ומלינו כדי להוליאו לאמיתו: **ואידך.** מיבעיא ליה להך דרשה דאמר בב"ק (דף מו: ע"ש) מנין שנקקין לתובע תחלה כגון שהלוהו ואינו משלם וזה טוענו משכון היה לי בידך ונתקלקל או אבד נזקקין תחלה ב"ד לתביעת התובע עד שיהא ממונו בידו ואחר כך נזקקין לדין המשכון: **אשרו חמוץ.** החזיקו את הנגזל ולא את הגוזל: **כל העניים וכו'.** רגילין היו בגילי תענית לעשות לדקה והיו עיני העניים נשואות לכך ואם יגיעו נמצאו עניים רעבים שנשענו על כך: **וה"מ.** במקום שרגילין לחלק ריפתא ותמרי דבר המוכן לאכול: **אבל זוזי וחיטי ושערי.** לא נשענו העניים עליהם אותו הלילה ולית לן בה עד למחר: **דלמא חזו טעמא.** היום לחובה ובעו למיעבד הלנת דין ונמצא גמרו בשבת ואי אפשר כדמפרש דאין מיתת ב"ד דוחה שבת: **לדייני' במעלי שבתא וגמריה בחד בשבתא.** וכל זמן שלא נגמר הדין לא הוי עיונו הדין דכל שעה מצפה להלנה אבל כשנגמר כל היום מצפה למיתה והוי עיונו הדין: **מינשו להו טעמייהו.** שנשאו ונתנו ודקדקו ביום ראשון: **ליבא דאינשי איגשי.** ליבא דאינשי לא כתבי ואע"ג שזכור לו ליסוד הטעם נשכח מלבו ישובו לטעמו ואין יכול לישבו לתת טעם הגון כבראשונה: **ותהא קבורה מת מצוה בו.** ר"ל אמתני' בעיא מר' יוחנן אלא בעלמא וסדרוה מסדרי הגמ' כאן משום דסופה לשאול ותהא מיתת ב"ד דוחה שבת: **ולאחותו מה ת"ל.** גבי זיר כתיב על נפש מת לא יבא וכתיב בתריה לאביו ולאמו לאחיו ולאחותו וכולהו יתירי ניתנו להא [י] (מכל נפשות) משמע דרשינן להו בספרי [נשא ו ז] אביו מה תלמוד לומר הא לא בא אלא להוליא מת מצוה שמותר ליטמא לו לאמו מה תלמוד לומר לגופיה לא איטטריך ולהתיר מת מצוה הא מאביו נפקא אלא להביא שאם היה זה זיר כהן דיש עליו שתי קדושות אין הכתוב מזהירו [כ] ליטמא אלא לאמו ולשאר קרובים אבל מטמא למת מצוה לאחיו מה תלמוד לומר שאם היה זה זיר כהן גדול דקדושתו חמורה שאף בלא זירות אסור ליטמא לקרובים אף על פי כן לאחיו הוא דלא יטמא אבל מטמא הוא למת מצוה ואם אינו ענין לזיר גרידא ולא לכהן הדיוט זיר תניהו ענין לזיר וכ"ג לאחותו מה תלמוד לומר הרי שהיה כ"ג וזיר והולך לשחוט את פסחו לאחותו הוא דאינו יטמא אבל מיטמא למת מצוה: אבל במיתה אחת דנין. והא דתני בתוספתא אין דנין שנים ביום אחד אפי' נוף ונוף אפשר בפרק נגמר הדין (לקמן דף מו.) מוקמי לה בבית כהן ובועלה דהיא בשריפה ובועלה בחנק: **אשרו** חמוץ **ולא** חומץ. פ"ה לכדדרשינן בפרק שור שנגח את הפרה (ב"ק דף מו: ושם) מנין שנקקין לתובע תחלה כגון שתובע את תביו שהלוהו מנה ואינו משלם וזה משיבו משכון היה לי בידך ונתקלקל או אבד נזקקין לתובע תחלה עד שיהא ממונו בידו ואח"כ נזקקין לדין משכון וע"ל שיש שטר למלוה הלא מהימן ליה במיגו דאי בעי אמר פרעתיך דא"ל לפורעו בעדים ואע"ג דאתרוחי ב"ד תרי זימנין לא מטרחינן כדאמר בפ' המקבל (ב"מ ד' קי.) בההוא שטרא דהוה כתיב ביה שנין סתמא ומלוה אמר ג' ולוה אמר ב' ומסיק (ג) והיכא דקדים מלוה ואכל פירי דג' שנין לא מפקינן מיניה משום דאתרוחי בי דינא שתי זימני לא מטרחינן התם היינו טעמא כדמסיק מילתא דעביד לאיגלויי אבל הכא משום דברים בעלמא דקאמר לוה לאשתמוטי לא שבקינן מלהוליא מידו מיהו תימה היכי דמי אם יש לו עדים מזומנין ללוה או שטוען דבתוך ל' יום יביא עדים נמתין ליה לאפי' שואל זמן לפרוע יהבינן ליה זמן ל' יום ואי טוען שיביא עדים לאחר ל' יום בלא קרא נמי לא ניתינן ליה והיכא דזיילי ניכסי קאמר התם דנזקקין (ד) לנתבע תחלה ואמאי וכי ימתינו לאחר שנה או שנתים וע"ל ולדמוק דאמר פלוגי ופלוגי היה שם ויודע בזכותו וידוע דהכי הוא וריב"ל פירש דנזקקין לתובע תחלה פירוש היינו לקבל עדיו תחלה וכ"מ אם ימותו עדיו של נתבע או יצאו למדינת הים ותימה דלא גרע מהיכא דזיילי ניכסי וי"מ שזה תובע שחבל בו והנתבע אומר שיביא עדים היום או למחר משאר תביעות שיש לו עליו דנזקקין לתובע תחלה דקי"ל בפרק המובל (ב"ק דף לא.) דאין נותנין זמן לחבלות: **ליגמריה לדיניה בשבתא.** אע"ג דתנן בפ' משילין (בילה דף לו.) אלו הן משום שבות לא דנין היינו דוקא דיני ממונות גזירה שמא יכתוב אבל דיני נפשות אין לאסור מטעם זה שכבר כתבו מאתמול דברי המזכין ודברי המחייבין:

אין רציחה דוחה את השבת. בשריפה ניחא אפילו למ"ד מקלקל בהבערה פטור דיש בה חילול שבת משום פתילה דאמר (יבמות דף ו:) מה לי בישול פתילה מה לי בישול סממנים ובשאר חייבי מיתות נמי אפי' למ"ד (כתובות ה:) דמקלקל בחבורה פטור הכא חשיב תיקון דיש לו כפרה:

לאביו ולאמו. לאמו דרשי' לכהן וזיר ואע"ג דזיר חמור דאין מיטמא לקרובים וכהן הדיוט מיטמא לקרובים מ"מ ס"ד דמיתסר טפי משום כהן הדיוט כיון דאיכא תרתי ועוד כהן הדיוט עדיף שזה קדושתו לעולם וזה אין קדושתו לעולם כדאמרינן בזיר בפ' כהן גדול (דף מז:): **הרי שהיה הולך לשחוט את פסחו.** פ"ה הרי שהיה כהן גדול וזיר והולך לשחוט את פסחו וקשה דפריך מייתי בפ' טבול יום (זבחים דף ק.) אעובדא דיוסף הכהן שמתה אשתו בע"פ וטימאוהו ומאי קושיא שאני הכא דאיכא מצות טובא ע"כ נראה לפרש דבהולך לשחוט הפסח לבד איירי או למול את בנו ואינו לא כהן גדול ולא זיר וכן משמע מדלא קתני הרי שהיה כ"ג וזיר והולך לשחוט את פסחו כדתני באחריני והא דתני אמרת לא יטמא משום דלא אתי עשה דטומאת קרובים וידחה עשה דפסח או דמילה שיש בו כרת ועוד יש לישב פי' הקונטו' דאי משום הולך לשחוט את פסחו לחודיה לא נמנע מלטמא כי הוי נמי בהדי אחריני אין בכך כלום דלא דמי לכהן הדיוט כדפרישית לעיל דקדושתן קדושת עולם:

[1] ותקח רצפה בת איה את השק ותטהו לה אל הצור בתחלת קציר [6] וכתיב [2] ויאמר ה' אל משה קח את כל ראשי העם אם העם חטאו ראשי העם מה חטאו אמר רב יהודה אמר רב אמר לו הקב"ה למשה חלק להם בתי דינין מ"ט אילימא משום [א] שאין דינין שנים ביום אחד והאמר רב חסדא [3] לא שנו אלא בשתי מיתות אבל במיתה אחת דנין אלא כדי שישוב חרון אף מישראל: [3] דיני ממונות גומרין בו ביום כו': מנהני מילי [4] א"ר חנינא דאמר קרא [3] מלאתי משפט צדק ילין בה ועתה מרצחים ורבא אמר מהכא [4] אשרו חמוץ [ב] אשרו דיין שמחמץ את דינו ואידך אשרו חמוץ [7] ולא חומץ ואידך האי מלאתי משפט מאי עביד ליה כדר' אלעזר אמר ר' יצחק דא"ר אלעזר אמר רבי יצחק [ה] כל תענית שמלינין בו את הצדקה כאילו שופך דמים שנאמר מלאתי משפט צדק וגו' [ו] וה"מ בריפתא ותמרי אבל בזוזי חיטי ושערי לית לן בה: [ז] לפיכך אין דנין כו': מ"ט משום דלא אפשר היכי ליעבד לידייניה במעלי שבתא וליגמריה לדייניה במעלי שבתא דילמא חזו טעם לחובה ובעו למיעבד [8] הלנת דין לדייניה במעלי שבתא וליגמריה בשבתא [9] וליקטליה בשבתא [ח] אין רציחה דוחה את שבת וליקטליה לאורתא נגד השמש בעינן וליגמרי' לדייניה בשבתא וליקטליה בחד בשבתא נמצא אתה מענה את דינו נדייניה במעלי שבתא ונגמריה בחד בשבתא מינשו טעמייהו אף על גב [ט] דשני סופרי הדיינין עומדים לפניהם וכותבין דברי המזכין ודברי המחייבין [10] נהי דבפומא כתבין ליבא דאינשי אינשי הלכך לא אפשר א"ל ר"ל לר' יוחנן ותהא קבורת מת מצוה דוחה שבת מק"ו ומה עבודה [יא] שדוחה שבת קבורת מת מצוה דוחה אותה מולאחותו כדתני' [11] לאביו ולאמו לאחיו ולאחותו מה ת"ל הרי שהיה הולך לשחוט את פסחו ולמול את בנו

ושמע

ושמע

שבת

מסורת הש"ס

א) כתיב ויאמר וכו' כל"ל. ב) [ל"ל אמרינן לדייניה כשבתא]. ג) [ל"ל ס"ר ממא בר מניגא], ד) [ויומא לט:]. ה) [לעיל ח. לד.]. ו) לעיל לד. לקמן לו:. ז) נכי דפומא כתבין כל"ל. ח) ברכות יט: מגילה ג: מיר מח: זבחים ק., ט) [בע"י: ולוקן], י) [ל"ל בנגמר הדין (דף מה:)], כ) [ל"ל מעל נפש],

תורה אור השלם

1. וַתִּקַּח רִצְפָּה בַּת אַיָּה אֶת הַשָּׂק וַתִּטְּהוּ לָהּ אֶל הַצּוּר מִתְּחִלַּת קָצִיר עַד נִתַּךְ מַיִם עֲלֵיהֶם מִן הַשָּׁמַיִם וְלֹא נָתְנָה עוֹף הַשָּׁמַיִם לָנוּחַ עֲלֵיהֶם יוֹמָם וְאֶת חַיַּת הַשָּׂדֶה לַיְלָה: שמואל ב כא י

2. וַיֹּאמֶר יְיָ אֶל מֹשֶׁה קַח אֶת כָּל רָאשֵׁי הָעָם וְהוֹקַע אוֹתָם לַיְיָ נֶגֶד הַשָּׁמֶשׁ וְיָשֹׁב חֲרוֹן אַף יְיָ מִיִּשְׂרָאֵל: במדבר כה ד

3. אֵיכָה הָיְתָה לְזוֹנָה קָרְיָה נֶאֱמָנָה מְלֵאתִי מִשְׁפָּט צֶדֶק יָלִין בָּהּ וְעַתָּה מְרַצְּחִים: ישעיהו א כא

4. לְמַדּוּ הֵיטֵב דְּרְשׁוּ מִשְׁפָּט אַשְּׁרוּ חָמוֹץ שִׁפְטוּ יָתוֹם רִיבוּ אַלְמָנָה: ישעיהו א יז

5. לְאָבִיו וּלְאִמּוֹ לְאָחִיו וּלְאַחֹתוֹ לֹא יִטַּמָּא לָהֶם בְּמֹתָם כִּי נֵזֶר אֱלֹהָיו עַל רֹאשׁוֹ: במדבר ו ז

הגהות הב"ח

(א) גמ' במעלי שבת' וליגמריה לדייניה בשבתא: (ב) רש"י ד"ה ולאמותו וכו' אין הכתוב מזהירו שלא ליטמא וכו' לאיגו מטמא אבל: (ג) תוס' ד"ה אשרו וכו' ומסיק דהיכא וכו' כי דינא תרי זימני וכו' ולאגלויי היא אבל: (ד) בא"ד קאמר התם דמקקין. ר"ב עיין בר"פ הפרה בדף מ"ו ובסוס' שם:

מוסף רש"י

אבל במיתה אחת דנין. דטעמא משום דלא אפשר לעיונו בתרוייהו הוא (לקמן מו.). וכותבין דברי המזכין ודברי המחייבין. פלוגי חייב ומן הטעם הזה, פלוגי זיכה ומן הטעם הזה (לעיל לד.) שאיסה כותבין דברי המזכין ושאיסה כותבין דברי המחייבים, שאם יטעה באחד יוכיח כתבו על של חבירו (לקמן לו:). ולאחותו מה ת"ל. כיון דכתיב לאביו ולאמו כל שכן לאחותו (זבחים ק.). הרי שהיה הולך לשחוט את פסחו. הרי שהיה מזיר והוא כ"ג והולך לשחוט את פסחו או למול את בנו (שם) אי: אם אינו ענין לאלו תנהו ענין לענין כיטול עבודה ומילה מפני מת מצוה (מגילה ג:). ולמול את בנו. למילת זכריו מעכבתו מלאכול בפסחו (זבחים ק.).

עין משפט נר מצוה

מב א ב מיי' פרק י"ד מהלכות סנהדרין הלכה י:

מג ג מיי' שם פי"א הלכה א:

מד ד מיי' שם פרק כ הלכה ז סמג עשין לו טוש"ע או"מ סימן י סעיף א:

מה ה ו מיי' פ"ט מהל' מתנות עניים הל"ד טור ושו"ע יו"ד סימן רנו סעיף ב:

מו ז מיי' פי"א מהל' סנהדרין הלכה ב:

מז ח מיי' שם ופכ"ד מהלכות שבת הל"ז:

מח ט מיי' פ"ד מהלכות גיאת מקדש הל' ט י:

רבינו חננאל

והוקע אותם לה' נגד השמש. ומניין להוקעה שהיא תלייה שנאמר והוקענום לה' בגבעת שאול בחיר ה'. אם העם חטאו ראשים מה חטאו אמר רב אמר לו הקב"ה למשה חלק להן בתי דינים במיתה אחת דנין אלא להשיב חרון אף: **דיני** נפשות גומרין בו ביום לזכות וביום שלאחריו לחובה כו'. מנא לן א"ר חנינא דאמר קרא מלאתי משפט צדק ילין בה ועתה מרצחים. כלומר כיון שאין מלינין בדין כאלו הן מרצחים: רבא אמר אשרו חמוץ. אשרו דיין שמחמץ את דינו. כלומר מאריך ואינו חותכו כמו מצה. אלא ממתין עד שיחמיץ. ר' אלעזר דריש האי קרא צדק ילין בה ועתה מרצחים כל המלין צדקה. כלומר כל הפוסק לתת צדקה לעניים ומלינה ואינו נותנה מיד מרצחין הן. וה"מ בריפתא ותמרי שעיני עניים נשואות בהן ומצפין להן כדי שיאכלו אותן בערב ואין מכינין להן מאי שיאכלו וכיון שלא נתן לזה זה נמצאו מתים הלילה כולו בערב. אבל זוזי או חיטי ושערי לית לן בה: **לפיכך** אין דנין לא בערב שבת ולא בערב יום טוב מאי טעמא לפי שאין הריגת ב"ד דוחה לא שבת ולא יו"ט כו'. פשוטה היא. ואי אמרת לדייניה במעלי שבתא וליגמרו לדייניה בחד בשבא. מינשו לטעמייהו. ואע"ג דכתובין הוו דברי כל אחד ואחד נהי דכתבי טעמא דמפקי בפומייהו טעמא דבליבא מינשו הלכך לא אפשר. ואקשינן ותהא קבורת מת מצוה דוחה שבת מק"ו. ומה עבודה שדוחה שבת שנאמר וביום השבת שני כבשים וגו' קבורת מת מצוה דוחה העבודה מולאחותו שבנזיר. דתניא ולאחותו מה תלמוד לומר מופנה הוא דלא הוה צריך ליה. ומה אם לאביו